

Els Amics de les Arts: «Mercè Rodoreda té unes frases i aforismes que són per caure de cul»

Parlem amb la banda barcelonina del nou disc, 'Allà on volia'

Els Amics de les Arts | Mariliana Arvelo

Davant la pandèmia, **Els Amics de les Arts** es van posar més productius que mai, fent el musical *Pares normals* i component les cançons del setè àlbum, *Allà on volia* (Pistatxo Records, 2023). Un disc de desmitificació dels ideals juvenils, de recomposició emocional i de tocar de peus a terra, amb el revitalitzador segell del productor escocès Tony Doogan. Cançons amb efervescents tornades descregudes, plenes d'escepticisme i joia de viure.

La pandèmia va torpedinar els plans d'Els Amics de les Arts, que van endarrerir el llançament de l'anterior, "El senyal que esperaves (Música Global / Universal, 2020), i van fer concerts amb formats canviants. Què n'ha quedat de tot plegat a 'Allà on volia'?

Joan Enric Barceló: Amb la pandèmia vam aprendre que no ens podíem aturar. Vam entendre que si paràvem seria difícil tornar a arrencar. Vam fer la sèrie *Atrapats aquí* per a Youtube, vam acabar el musical *Pares normals* i vam començar a escriure noves cançons com a bojos... Ens vam prendre la producció de temes com una tasca diària més enllà de quan havíem de fer un disc, perquè les regles havien canviat. El disc és fill de la hiperactivitat. A partir d'ara no crec que mai deixem d'escriure cançons, fins i tot estant de gira.

Vau compondre molt, però aquest disc és el que té menys cançons, vuit en total. Heu volgut filtrar molt o volíeu que tot el material respongués a un concepte molt precís?

Dani Alegret: Hem produït molt de material per a altres àmbits. Per al musical vam escriure setze cançons, vam gravar dues nades, una de les quals havia d'anar al disc però al final se'ns va fer estrany posar-la. En tot cas, al disc hi ha un fil conductor.

Ferran Piqué: Va arribar un punt en què vam marcar una ratlla. Vam veure que hi havia cançons que ja formaven part d'un altre univers, d'un altre disc. No descartem treure'n un altre l'any que ve. Les cançons d'*Allà on volia* són només les que encaixaven.

No hi ha cap idea del musical que s'hagi traspasat a l'àlbum?

J.E.B: Són dos universos diferents. No hem volgut barrejar les coses. És un altre llenguatge, res a veure. Per al musical vam fer cançons al servei d'un projecte més gra, sense les limitacions d'un àlbum pel que fa a la durada; podíem escriure una cançó d'un minut o una altra de molt llarga, perquè l'espectacle ho justificava.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=kPluwQNO-1Q>

La pandèmia ha fet reflexionar sobre la nostra fragilitat i alguna cosa se'n transmet a l'àlbum, començant pel tema titular, que no diu allò que sembla dir. Un himne a les nostres impotències?

J.E.B: El títol del disc pot sonar optimista, però la cançó té un significat contrari. Hi ha una idea de recompondre's que lliga amb la foto de portada de dos personatges, que estava estripada i que algú, maldestrament, mira d'arreglar posant-hi un cel·lo. Sap que no tornarà a ser el mateix, però intenta solucionar-ho. La pandèmia i la postpandèmia ens han provocat processos de recomposició com a societat.

Hi ha cançons amb títols enganyosos, entenem que volgudament. "Un bon exemple" parla de no ser un bon exemple per a ningú.

F.P: Totes les lletres parlen dels conflictes interns d'uns protagonistes que reflexionen sobre qui són i què volen ser.

Aquesta vulnerabilitat es transmet al so del disc. No heu volgut fer un disc frondós ni opulent, a diferència dels dos anteriors?

D.A: Totalment, fruit d'una conversa amb el productor Tony Doogan. Ell proposava ser encara més radical i gravar només dues guitarres, piano i veu. Però **Els Amics** som cinc, amb **Pol Cruells** al baix i **Ramon Aragall** a la bateria, que formen part intrínseca del grup. Hem fugit d'orquestracions per cercar l'essència a melodies i harmonies.

J.E.B: Ens va dir que els discos grandiloqüents ja els havíem fet, en referència a *Un estrany poder* (Sony, 2017) i *El senyal que esperaves* (2020) i a aquelles cançons amb moltes capes, com "El vent tallant" o "El meu cos". No calia posar tots els instruments tota l'estona.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=C_E_d8Mvp00

Tony Doogan és de deixar anar frases categòriques i influents. El darrer cop us va etzibar que no us acomodéssiu a la mitjana edat o que no cantéssiu com homes russos. Com el veieu?

J.E.B: I ara un de les màximes era que no coneixia cap artista gran que fes una cançó i es preguntés quina sonoritat estava buscant. És a dir, que l'estil o la sonoritat són aspectes en les quals es fixen els músics, però no els oients en general. El repté és purament passar-s'ho bé i intentar fugir de la presó que, a vegades, pot ser l'estil.

F.P: Treballem amb emocions. Ara molta música que sona per la ràdio es fa davant l'ordinador. S'ha abandonat el concepte de gran banda, però moltes coses del disc no serien com són si no haguéssim deixat un espai per tocar junts sense la claqueta, bategant tots alhora.

Teniu un públic i uns seguidors molt fidels?

J.E.B: Ens agrada comparar el nou disc amb el primer, *Castafiore Cabaret* (Pistatxo Records, 2008). Llavors era una bogeria i fèiem el que ens rotava, perquè crèiem que no ens escoltaria

ningú. Ens el vam treure nosaltres, es va encantar amb l'Enderrock i ens va permetre arribar a moltes cases i també a programadors i a biblioteques. Ara ha tornat a ser el mateix. L'hem editat amb Pistatxo Records, fem el que ens agrada, però sabent que la gent és allà i ens acollirà.

D'on ve la connexió amb Andrea Motis, que canta i toca la trompeta a la cançó "Cada cel"?

D.A: Ella és de Sant Andreu i ve del Taller de Músics, igual que jo. Ens coneixem de fa temps. A part, vam tenir la sort que fa uns anys va gravar una versió de "Louisiana o els camps de cotó" que és una delícia, gràcies a la qual ha sonat arreu del món. Vam veure clara la seva presència en aquesta cançó i, a més, resulta que té un fill que es diu Cel! A vegades tot s'ajunta a l'univers. **Andrea Motis** no és estrella convidada, sinó que és com si formés part de la banda.

Hi ha més títols dubtosos amb "La nit sembla que serà nostra". És un intent de desmitificar les velles eufòries juvenils?

J.E.B: La cançó parla de la gent de la nostra edat, que sortim poc a la nit i quan ho fem anem a donar-ho tot perquè tenim cangur i un restaurant reservat. Són les nostres petites victòries.

D.A: Reflecteix el moment en què hem aconseguit col·locar els fills i sortim al carrer amb la dona a sopar. I després hem quedat amb uns amics per anar de festa. En aquell moment ens sentim plens i molt feliços. És una sensació difícil d'explicar a la gent jove.

A la cançó s'hi ha apuntat ni més ni menys que Eva Amaral.

D.A: En aquest cas no la coneixíem, però buscàvem algú que es pogués identificar amb la història. Quan va escoltar la lletra, va dir: "Home, això és la meua vida, només m'heu d'ajudar amb el català".

J.E.B: És una creadora d'himnes i ens imaginàvem una cançó que, com les d'**Amaral**, tot s'atura quan sona amb aquell *subidón*.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=V7a2nPIZpUU>

Els cicles generacionals són ben presents al disc. Veieu una fractura amb el forma de vida i els gustos de la gent jove?

J.E.B: La lletra d'aquesta cançó va precisament per aquí.

D.A: Per sort tenim un públic molt variat. Al bolo de Pedralbes, amb més de tres mil persones, teníem una platea a peu dret amb públic de 18 a 25 anys, i després, asseguda, la gent més senyor, de la nostra quinta. Tothom s'hi pot sentir identificat per un costat o per l'altre.

A "Estimeu-me" -amb el piano de Marco Mezquida- apunteu a l'exhibicionisme i la vanitat tan present a les xarxes socials.

J.E.B: Quan una persona penja un missatge a les xarxes, també no-saltres, i està demanant que l'estimem, és perquè necessita ajut. En realitat no se sap mai quan es pot trencar i posar-se a plorar, perquè ja res no és veritat. En aquest cas, el solo amb el piano del **Marco** hi encaixa perfectament perquè té un punt fosc. Ho va captar a la primera i el problema va ser triar la presa dels deu solos boníssims que ens va gravar. És un fora de sèrie. El seu fragment té un ressò a la sintonia de la sèrie d'HBO *Succession*, que tracta del que ensenyem i el que amaguem. S'hi percep la perversitat, que és a tot arreu quan parlem de les xarxes socials. Volíem explorar el contrast entre la llum i la foscor. Les estrofes són acords menors i la tornada és major.

F.P: Que algú estigui demanant a crits que l'estimis és inquietant, i més si és un missatge a les xarxes socials.

J.E.B: Amb cada disc mirem de reflectir la manera com veiem el món. El història de la lletra no vol ser una crítica directa a cap *influencer* en concret. De fet, també **Els Amics de les Arts** quan anunciem el disc en prevenda a internet, també estem dient als nostres seguidors que ens estimin i ens facin confiança.

Hi ha el missatge flotant que tots som imperfectes, febles, íntimament i com a societat, però viure continua sent una cosa potencialment efervescent. Això és molt Amics de les Arts?

J.E.B: Doncs sí, som així. En general a les nostres lletres sempre hi ha una oda als perdedors.

Som molt conscients que no som ni els més moderns, ni els més guapos, ni els que toquem millor, ni els que venem més tiquets, però intentem fer-ho bé i sentim que tenim el millor públic del món. El que seria fotut és explicar les coses d'una altra manera i que no ens representessin.

F.P: No ens hem permès mai donar lliçons a ningú ni dir com s'ha de fer res. Som gent que parla dels seus dubtes i de les coses que ha viscut, incloses les derrotes. Ens agrada generar empatia i fer sentir que **Els Amics** som a prop i ens identifiquen amb el que els passa a la gent, més que exhibir que ens hem comprat un cotxe de puta mare.

"Citant Mercè Rodoreda" és un tema de construcció interessant, creat a partir d'unes cites de l'escriptora barcelonina.

J.E.B: Sempre parlem dels sàmplers com un recurs sonor i, per això, vam pensar d'agafar les frases d'una escriptora catalana i posar-les a una cançó. És un sàmler líric. No ho havíem fet mai, però partíem de bons fonaments. No es tractava de fer un homenatge, sinó de crear una cosa nova. Rodoreda té unes frases i aforismes que són per caure de cul. Ara fa quaranta anys de la seva mort i s'ha posat de moda. Pot semblar que ens hem apuntat al carro, però ja fa més de dos anys que parlem i treballem al voltant d'aquesta cançó.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=1qorYSJDRz8>